

WSOY

»Paperipoika ei luovuta koskaan,
hän palaa aina takaisin.»

KRISTINA
OHLSSON
DAAVIDIN-
TÄHDET

Kristina Ohlsson

DAVIDINTÄHDET

SUOMENTANUT OUTI MENNA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos
Davidsstjärnor

Copyright © Kristina Ohlsson 2013
Published by agreement with Salomonsson Agency

Suomenkielinen laitos © Outi Menna ja WSOY 2015

ISBN 978-951-0-39841-8
Painettu EU:ssa

Pimeys toi tullessaan pelon. Hän vihasi öitä. Matka hänen omasta huoneestaan turvaan vanhempien makuuhuoneeseen tuntui loputtoman pitkältä. Monet kerrat hän oli mielummin käpertynyt piiloon peiton alle kuin uskaltanut pimeään käytävään, joka vei makuuhuoneeseen.

Hän näki äitinsä olevan huolissaan siitä että hän pelkäsi pimeää. Joskus hän saattoi huutaa ääneen nähdessään painajaisia. Silloin äiti riensi aina juoksujalkaa hänen luokseen. Silitteli hänen otsaansa ja kuiskutteli että kaikki oli hyvin. Sytytti yöpöydällä olevan lampun ja avasi rullaverhon.

– Täällä ei ole mitään, David. Ei mitään, mikä voisi tehdä sinulle pahaa. Katso niin näet itsekin.

Äiti kehotti häntä tekemään niin kuin vanhemmat aina kehoittivat. Katsomaan itse. Näkemään, ettei ulkona ollut mitään pelättävää.

David ei kuitenkaan pelännyt mitään sellaista minkä olisi voinut nähdä paljain silmin. Hän pelkäsi asioita, joita ei voinut huomata ennen kuin oli liian myöhäistä. Vaaroja jotka vaanivat pimeyden kätköissä, hiljaisuus kumppaninaan. David pelkäsi vaaraa jolta ei voinut suojautua.

Avital oli kertonut hänelle siitä. Pojasta, joka vihasi lapsia ja vaani heitä kotikaupunkia ympäröivässä karussa maastossa. Pojasta, jota kutsuttiin Paperipojaksi.

– Hän nukkuu päivällä ja herää silloin kun aurinko laskee, Avital kertoi kuiskaten yhtenä päivänä kun he piileskelivät Avitalin rakentamassa puumajassa, jotta Davidin ei tarvitsisi mennä kotiin. – Sitteen hän valitsee lapsiuhrinsa ja käy hakemassa tämän.

Pelko kouraisi Davidin vatsaa.

– Miten hän valitsee uhrinsa? hän kuiskasi.

– Kukaan ei tiedä. Ainoastaan se tiedetään, että kukaan ei ole häneltä turvassa.

David yritti nielaista pelkonsa.

– Sinä keksit tuon itse.

Majan lattia oli kova ja tuuli puhalsi kylmästi. Davidilla oli yllään pelkät shortsit ja lyhythihainen paita, ja hän huomasi palelevansa.

– Enkä varmana keksi!

Avital oli aina ollut heistä kahdesta rohkeampi. Hän ei pelännyt koskaan ja oli aina valmis taistelemaan mielipiteensä puolesta tai saadakseen sen mitä halusi. Mutta hän oli myös hyvä ystävä. Niin Davidin isä oli sanonut monta kertaa. Että Avitalista tulisi isona kunnan mies ja hyvä sotilas. Sellainen joka toimii aina oikein eikä koskaan väärin, joka puolusti ystäviään ja omaa kansaansa. Isä ei puhunut Davidista mitään, mutta David itse arveli isän kuvittelevan hänestä jotain ihan muuta kuin Avitalista.

– Hän tulee yöllä kun me nukumme. Hän vaanii ikkunan takana ja nappaa meidät sellaisena hetkenä kun me vähiten osaamme odottaa sitä. Sinuna en siis nukkuisi ikkuna auki, Avital sanoi.

Sanat iskeytyivät Davidin mieleen kuin terävät naulat, eikä hän saanut millään kiskottua niitä pois.

Siitä päivästä lähtien ikkuna pysyi kiinni.

Mutta kun kesähelteet saapuivat eikä kuiva kuumuus suostunut väistymään, äiti sai lopulta tarpeekseen.

– Liian kuumassa voi tulla sairaaksi, David. Sinun täytyy päästää sisään viileämpää yöilmaa.

David antoi äidin avata ikkunan ja odotti, kunnes äitikin oli mennyt nukkumaan. Kun talo oli hiljentynyt, hän hiipi panemaan ikkunan kiinni. Vasta sitten hän pystyi nukahtamaan.

Tosin ei hän silloinkaan täysin turvassa ollut.

Niin Avital hänelle selitti vähän myöhemmin.

– Kun Paperipoika suuttuu, hänestä tulee vahva, Avital sanoi Davidille. – Silloin häntä ei pidättele mikään ovi eivätkä mitkään seinät tai ikkunat. Silloin ei voi tehdä muuta kuin toivoa.

– Toivoa mitä?

– Että hän valitsee jonkun muun.

Se oli viimeinen tikki. Sen jälkeen David pelkäsi enemmän nukkua yksin kuin hiippailla vanhempien makuuhuoneeseen. Joka yö hän pujahti vanhempien sänkyyn. Ainoastaan silloin hänet ajettiin pois, kun pikkusisko oli ehtinyt ensin.

– Tule tänne, kultaseni, äiti kuiskasi ja teki Davidille tilaa peiton alla.

David ei kuitenkaan saanut unta. Hän pystyi nukkumaan vain muutaman tunnin aamuyöllä, ja se synnytti uusia ongelmia. Hän oli juuri mennyt kouluun ja alkoi nukahdella kesken oppituntien. Opettajat huolestuivat ja soittivat hänen vanhemmilleen, jotka veivät hänet lääkäriin.

– Poika on vain uupunut, lääkäri sanoi. – Antakaa hänen levätä muutama päivä niin hän on taas entisellään.

David sai jäädä kotiin, ja Avital toi hänelle läksyt ja kertoi mitä koulussa oli päivän aikana tehty. David toivoi että opettaja olisi lähettänyt jonkun muun. Hän oli yrittänyt vältellä Avitalia, jotta tämä ei kertoisi hänelle enempää kamalia tarinoita. Mutta ilmeisesti niin ei ollut tarkoitettu. Juuri kun Avital oli pannut reppunsa vetoketjun kiinni ja noussut Davidin sängyn reunalta lähteäkseen kotiin, hän sanoi:

– Oletko nähnyt Paperipoikaa? Öisin?

David pudisti päätään kiivaasti.

– Minä luulen että hän tulee pian, Avital sanoi.

Kului kuitenkin pitkään ennen kuin Avitalin aavistus kävi toteen.

Sitä ennen ehti kulua kokonaisia vuosikymmeniä. David ja Avital jättivät kumpikin kotikaupunkinsa ja päätyivät kuin sattumalta samalle kibbutsille.

Siellä hän vihdoinkin tuli. Paperipoika. Kibbutsilta katosi lapsi. Kymmenen päivää ja kymmenen yötä aikuiset etsivät kadonnutta poikaa poliisien ja sotilaitten kanssa. Lopulta ruumis löytyi, niin pahasti murjottuna, ettei lapsille haluttu kertoa mitä oli tapahtunut.

Mutta he tiesivät silti.

David ja Avital, jotka olivat siinä vaiheessa varttuneet aikuisiksi, katsoivat toisiaan, ja heidän välillään vallitsi sanaton ymmärrys. He tiesivät mikä pojan kohtalo oli.

Paperipoika oli käynyt hakemassa hänet.
Ja oli vain ajan kysymys, milloin tämä palaisi takaisin.

LOPPU

OSA I

NAINEN, JOKA EI vielä tiedä helvetin vaanivan nurkan takana, kävelee jalkakäytävällä määrätietoisin askelin. Tummalta taivaalta leijailee lumihiutaleita, jotka laskeutuvat naisen olkapäille ja pään päälle kuin jäätyneet enkelin kyyneleet. Kädessään nainen kantaa viulukoteloja. Päivä on ollut pitkä, ja hän haluaa päästä kotiin.

Perheensä luokse.

Nukkuvien lasten luokse, ja miehen joka odottaa häntä viinin ja pizzan kanssa.

Kenties nainen jopa tuntee rauhan laskeutuneen sydämeensä. Sillä pitkään jatkunut draama tuntuu vihdoinkin päättyneen. Hän huomaa vasta nyt, kuinka paljon se on painanut hänen mieltään. Moni asia tulee muuttumaan kun hän saa jättää sen taakseen.

Hän kulkee pitkin askelin ja lisää vauhtia lähestyessään omia kotikulmiaan. Sitten kun hän on perillä, hän saa hengähtää. Pysähtyä keräämään voimia.

Hän kaipaa sitä hetkeä ja kiihdyttää vauhtia entisestään.

Samassa hän kuulee sen. Ääni, joka rikkoo talvi-illan hiljaisuuden, iskeytyy hänen tajuntaansa kuin moukari.

Sireenit ulvovat, siniset valot vilkkuvat.

Moottorien ulina on korvia huumaava, kun autot tavoittavat hänet ja kaahaavat ohi.

Yhtäkkiä hän tietää minne ne kaikki ovat menossa.

Hänen kotiinsa.

Hän juoksee kovempaa kuin koskaan ennen. Hän juoksee henkensä edestä ja etenee kohti kuolemaa. Lumi vaimentaa askeleet, ja hänen hengityksensä höyryää sakeana. Hän kiertää viimeisen kadunkulman ja näkee välkkyvien sinisten valojen heijastuvan talojen seinistä. Joka puolella on ihmisiä. Univormuun pukeutuneita miehiä ja naisia, heitä parveilee jalkakäytävillä ja autotiellä. Kovaäänistä puhetta, järkyttyneitä kasvoja. Joku itkee avoimesti, ja joku

toinen käskee kiljuen paikalle sattunutta autoilijaa pysäköimään kulkuvälineensä jonnekin muualle, jumankauta.

Sitten he huomaavat hänet.

Hän on pitkää suoraa eteenpäin puksuttava tavarajuna, häntä on mahdoton pysäyttää. Joku yrittää silti, mutta hän pääsee livahtamaan ohi parin millimetrin turvin. Hän syöksyy sisään avoimesta ovesta ja lähtee juoksemaan portaita ylös.

Kesken matkan edessä on äkkipysäys.

Törmäys tiellä seisovaan henkilöön on kova, ja hän kaatuu ollessaan vielä portaissa. Hän koettaa nousta pystyyn, mutta häntä pitelevät kädet, jotka kuvittelevat että niissä on enemmän voimaa kuin uhatussa äidissä.

– Et voi mennä sinne nyt. Jos odotat vähän aikaa...

Hän ei kuitenkaan odota. Ymmärtämättä itsekään miten, hän tyrnähtää miehen haaroihin kohdistetulla iskulla, nousee ja jatkaa juoksuaan. Hän kuulee miehen huudon kaikuvan porraskäytävässä:

– En saanut häntä! Pysäyttäkää hänet!

Hetken päästä hän on ylhäällä. Hetken päästä hän on oman asuntonsa ovella.

Hetken päästä hän saa tietää mitä on tapahtunut.

Että hänen miehensä ja lapsensa ovat kuolleet.

Ettei jäljellä ole ketään.

Hän seisoo ovensuussa hiljaa, katselee huonetta jossa he lepäävät, näkee kuhinan ympärillään pelastushenkilökunnan koettaessa tehdä sen mitä on tehtävissä, vaikka on myöhäistä tehdä enää mitään. Ja se näky jää kaikkien paikalla olevien mieliin pysyvästi.

Kaikki muistavat naisen, joka seisoi ovella luminen takki yllään ja viulu kädessään.

AIEMMIN

Ensimmäinen päivä

KESKIVIIKKO
25. TAMMIKUUTA, 2012

EFRAIM KIELILLÄ OLI tullessaan kaksi tehtävää. Ensimmäinen niistä oli etsiä ja rekrytoida uusi turvallisuuspäällikkö yhteen Tukholman juutalaisista seurakunnista, Salomonin seurakuntaan. Toista hän koetti parhaansa mukaan olla ajattelematta. Kun kumpikin tehtävä olisi suoritettu, hän matkustaisi takaisin Israeliin. Tai jatkaisi matkaansa jonnekin muualle. Hän tiesi harvoin, kuinka pitkään hänen matkansa kulloinkin kestäisivät.

Sen ei olisi pitänyt olla niin vaikeaa. Se ei yleensä ollut kovin vaikeaa. Kuinkahan monta kertaa hänet oli lähetetty suorittamaan vastaavanlaisia tehtäviä? Monta. Ja montako kertaa hän oli törmännyt yhtä suuriin vaikeuksiin kuin nyt? Ei kertaakaan.

Tukholmassa sijaitsevasta Salomonin seurakunnasta oli oma-aloitteisesti oltu yhteydessä Jerusalemiin. Kuluneen vuoden aikana oli sattunut useita huolestusta herättäviä tapauksia. Seurakunta oli joutunut toistuvasti tihutöiden kohteeksi. Monesti kyse oli ollut suoranaista attentateista, joista osa oli kohdistunut seurakunnan kouluun ja päiväkotiin. Kukaan ei tiennyt, mikä juuri Tukholman turvallisuustilanteen oli saanut muuttumaan niin radikaalisti, eikä sillä myöskään ollut merkitystä. Tärkeintä oli löytää keino turvallisuuden parantamiseksi.

Pohdinnan jälkeen oli tultu siihen tulokseen, että ongelma ratkeaisi ainakin osittain, mikäli seurakuntaan palkattaisi pätevämpi turvallisuuspäällikkö. Efraim oli saanut tehtäväkseen sopivan henkilön etsimisen.

Efraim tiesi mitä hän halusi.

Hyvän johtajan.

Tiimin toimivuuden kannalta oli tärkeää, että sen johtohahmo olisi riittävän selkeä ja aloitekykyinen. Joku joka luotti ammattitaitoonsa ja osasi priorisoida ja tehdä strategisia päätöksiä. Mutta ennen kaikkea johtajan pitäisi nauttia alaistensa kunnioitusta.

Mikään meriitti ei voisi kompensoida johtajan alaisissaan herättämää halveksuntaa.

Toistaiseksi oli ollut hankalaa löytää kaikki vaadittavat piirteet samasta henkilöstä. Jokaiselta hakijalta tuntui puuttuvan jokin ominaisuus. Useimmiten usko omiin kykyihinsä tai sitten riittävä käytännön kokemus. Hakija toisensa jälkeen karsiutui pois pelistä. Ja nyt Efraim Kielin aika oli käymässä vähiin.

– Meillähän on yksi hakija, joka on tehtävään ihan täydellinen. Miksi emme voisi valita häntä?

Kysymyksen esitti Salomonin seurakunnan pääsihteeri, joka istui Efraimia vastapäätä.

– Koska hän ei pääse aloittamaan ennen kuin vasta kesällä, Efraim sanoi. – Silloin on jo myöhäistä. Te ette pärjää puolta vuotta ilman turvallisuuspäällikköä. Se ei yksinkertaisesti onnistu.

Hän kääntyi takaisin ikkunaan päin ja katseli tummista pilvistä tupruttavia lumihiihtaleita, jotka puuteroivat maan valkoiseksi. Tammikuinen Tukholma oli täysin erilainen kuin Tel Aviv. Siellä hän oli istunut ulkona siemailemassa viiniä vain muutama päivä sitten. Ruotsalaisilla oli luonnollisesti omat tapansa ja rituaalinsa. Efraim oli ymmärtänyt, että he saattoivat joskus istua lumihangessa grillaamassa makkaraa ja juomassa kaakaota. Vaikka olisi jättänyt huomioimatta sen, ettei hän syönyt sianlihaa ja ettei hänellä muutenkaan olisi käynyt edes mielessä sekoittaa lihaa ja maitoa keskenään, perinne oli hänen mielestään naurettavan typerä.

– Meidän täytyy löytää joku muu, hän sanoi ja pinnisteli pitääkseen äänensävyänsä diplomaattisena. – Joku jolla on kokemusta ja joka voi aloittaa heti.

Pääsihteeri selasi edessään olevia työhakemuksia. Hakijajoukko ei ollut erityisen suuri, mutta lukumääräisesti sen olisi kuitenkin pitänyt riittää rekrytoinnin toteutumiseen. Efraim tiesi että pääsihteerillä oli ollut paljon tekemistä viimeisen kuukauden aikana. Sekä seurakunta että seurakunnan ylläpitämä koulu pienille lapsille tarkoitettuine päiväkoteineen olivat muuttaneet uusiin tiloihin, jotka sijaitsivat Nybrogatanilla vastapäätä toisiaan. Muuttomatka ei ollut pitkä, edelliset tilat olivat olleet Artillerigatanilla vain kivenheiton päässä, mutta urakka oli silti vienyt aikaa ja energiaa. Kaikkien kan-

nalta olisi parasta saada tilanne rauhoittumaan mahdollisimman pian.

Kunpa heidän suosikkiehdokkaansa olisi vain voinut aloittaa työt aiemmin.

Efraim suhtautui avoimesti myös sellaiseen ratkaisuun, että he palkkaisivat jonkun määräaikaaisesti hoitamaan työtehtäviä kesään saakka, mutta hakijan olisi silti oltava pätevä. Seurakunta ilman turvallisuuspäällikköä oli alaston ja haavoittuva.

Pystymättä selittämään mistä se johtui, Efraimista tuntui vahvasti että juuri kyseinen seurakunta ei pärjäisi sellaisena kovin pitkään. Rauhattomana hän nappasi hakemukset käteensä. Hän osasi ne tässä vaiheessa jo ulkoa.

– Tänään tuli itse asiassa yksi uusi hakemus, pääsihteeri sanoi empien. – Tai useampiakin. Ne tulivat kaikki konsulttitoimistosta, joka on erikoistunut strategisiin turvallisuuspalveluihin.

Efraim kohotti kulmiaan.

– Niinkö?

– Henkilökohtainen mielipiteeni on, että vain yksi hakemuksista saattaisi olla varteenotettava. Mutta toisaalta se tuli myöhässä, ja toisaalta en tiedä onko hakija sittenkään meille ihan sopiva.

Hakemuksen myöhästyminen oli Efraimin mielestä epäolennainen seikka, mahdollinen sopivuus kiinnosti häntä huomattavasti enemmän.

– Mikä siitä miehestä tekee epäsovivan? Tai naisesta?

– Miehestä. Hakija on mies. Eikä hän kuulu meihin.

– Tarkoitatko että hän on *goj*?

– Kyllä.

Juutalaisen seurakunnan turvallisuuspäälliköksi haki siis henkilö, joka ei itse ollut juutalainen.

– Miksi ylipäätään mainitsit hakemuksen, jos hän ei kerran kuitenkaan ole sopiva?

Pääsihteeri ei vastannut kysymykseen heti vaan nousi ja poistui huoneesta. Hetken päästä hän palasi takaisin kädessään pino tulos-tettuja paperiarkkeja.

– Koska hänellä on ominaisuuksia ja kokemusta jotka saivat uteliaisuuteni heräämään, ennen kaikkea jos me päätämme pal-

kata työhön aluksi jonkun määräaikaisen. Ja siihen tilanteeseenhan me olemme nyt ajautuneet. Tarkistin hakijan taustat ja sain selville monia tärkeitä asioita.

Paperiarkit siirtyivät kädestä toiseen, ja uusi idea alkoi muotoutua.

– Entinen poliisi, iältään piirun verran alle neljäkymmentä vuotta. Vaimo ja kaksi lasta. Perhe asuu nykyään Spångassa, he muuttivat pois kaupungista sen jälkeen kun mies menetti työpaikkansa. Suoritti asepalveluksen rannikkojääkäripataljoonassa ja ilmeisesti leikitteli ajatuksella upseerinurasta, sillä jatkoi armeijasta suoraan kadettikouluun. Opinnot kadettikoulussa keskeytyivät kuitenkin, kun hän pääsi poliisikorkeakouluun, ja poliisiksi valmistuttuaan hän yleni nopeasti. Hänestä tuli historian nuorin rikostutkija, eikä hän ehtinyt kerätä kokemusta montaakaan vuotta ennen kuin hänet valittiin Tukholman poliisipiirissä toimivaan pieneen erikoistutkintaryhmään. Tutkintaryhmään, jota johtaa rikoskomisario Alex Recht.

Efraim nosti katseensa papereista.

– Alex Recht. Minkä takia se nimi kuulostaa tutulta?

– Se toistui viime syksynä usein artikkeleissa, joissa kerrottiin siitä lentokonekaappauksesta. Hänen poikansa oli koneessa lentoperämiehenä.

– Aivan.

Efraim nyökkäsi. Kaappauksesta oli kirjoitettu myös israeliläisissä sanomalehdissä.

Hän keskittyi jälleen kädessään oleviin papereihin. Pääsihteerin luettelemat tiedot täsmäsivät siihen, mitä mies itse kertoi hakemuksessaan.

Yhteen kysymykseen Efraim silti kaipasi vielä vastausta.

– Mainitsit että hän oli saanut potkut poliisista.

– Kyllä.

– Ja voisit siitä huolimatta kuvitella palkkaavasi hänet, niinkö? Etkö ymmärrä, että poliisin on mokattava Ruotsissa todella raskaasti ennen kuin hän menettää virkamerkkinsä?

Kyllähän pääsihteeräi tuki sen ymmärsi.

– Väittäisin että juuri tässä tapauksessa mukana on lieventäviä asianhaaroja, jotka painavat erityisen paljon.

– Kerro.

Pääsihteeri piti luovan tauon.

– Hän sai potkut ammuttuaan veljensä murhaajan virantoimituksessa.

Efraim katsoi pääsihteeriä pitkään ennen kuin käänsi katseensa takaisin hakemukseen.

Peder Rydh.

Voisiko siinä olla mies, jota seurakunta tarvitsi?

Samassa heidät keskeytti pääsihteerin assistentti, joka koputti oveen, avasi sen ja astui sisään.

– Teidän täytyy tulla heti, nainen sanoi. – On tapahtunut jotain hirvittävää. Salomonin koulusta soitettiin ja ilmoitettiin, että yksi lastentarhanopettajista on ammuttu.

ÖSTERMALMIN KAUPUNGINOSASSA SIJAITSEVASTA Salomonin koulusta tullut hälytys tuntui ajatuksena mahdottomalta. Lastentarhanopettaja oli ammuttu. Lasten ja vanhempien silmien edessä. Luoti oli todennäköisesti peräisin vastapäisellä katolla väijyneen tarkka-ampujan aseesta.

Käsittämätöntä.

Rikoskomisario Alex Rechtille Salomonin koulu ei ollut entuudestaan tuttu. Hän ei tiennyt muuta kuin että sitä ylläpiti yksi Tukholman juutalaisista seurakunnista. Eikä hän voinut ymmärtää, miksi ammutun lastentarhanopettajan tapaus oli päätynyt hänen pöydälleen. Jos kyse oli antisemitistisestä rikoksesta, sen tutkiminen kuului keskusrikospoliisin viharikoksiin erikoistuneelle yksikölle. Ja ehkä osittain myös suojelupoliisille. Joten miksi ihmisessä hommaan oli valjastettu Alexin uusi tutkintaryhmä, joka ei ollut vielä valmis ottamaan vastaan suuria haasteita? Ja lisäksi – mikä vielä tärkeämpää: kenellä saattoi olla motiivi ampua lastentarhanopettaja kirkkaassa päivänvalossa lasten ja vanhempien nähden?

– Naisen tuoreella avopuolisolla, Alexin pomo sanoi ja viskasi paperinipun hänen työpöydälleen. – Kyse ei ole viharikoksesta, vaikka sanomalehtien nettiversioissa niin hehkutetaankin. Tapaus liittyy raskaaseen järjestäytyneeseen rikollisuuteen, ja jos käännetään muutaman kiven, tulet huomaamaan ettei luodin selkäänsä saanut opettajaparka ole läheskään niin puhtoinen kuin lumihanki, jossa hän lepää.

Alex katsoi paperia, jolle oli tulostettu ote rikosrekisteristä.

– Tämäkö on se mies?

– Jep.

Paperilla vilisti liiankin usein toistuvia sanoja. Huumausainerikos. Laiton uhkaus. Viranomaiseen kohdistuva uhkaus. Virkamie-

hen väkivaltainen vastustaminen. Törkeä varkaus. Aseistettu ryöstö. Paritus.

– Onko opettajasta itsestään löytynyt mitään?

– Ei paskaakaan. Hänen nimeään ei mainita edes epäiltyjen rekisterissä.

– Siinä tapauksessa hän saattaa olla valkoinen kuin lumi, ehkä hänellä oli vain harvinaisen huono maku miesten suhteen. Ja lisäksi rutkasti epäonnea.

– Jätän sen asian sinun selvitettäväksesi. Ota selvää, onko tässä rikoksessa kyse hänestä vai hänen poikaystävästään. Vai mahdollisesti molemmista. Ja tee se pian.

Alex nosti katseensa paperista.

– Onko meillä kiire?

– Salomonin seurakunta on erittäin omatoiminen turvallisuuskysymyksissä. Siellä ei jäädä odottamaan meidän vastauksiamme, jos niitä ei kuulu riittävän nopeasti, vaan he aloittavat oman tutkintansa. Oli miten oli, he tulevat vaatimaan meiltä suurta panostusta, ja he tekevät sen julkisesti.

Alex hieroi leukaansa.

– Paitsi jos me kerromme, että seurakunnan päiväkodin työntekijä asui yhdessä rikoksiin syyllistyneen miehen kanssa, hän sanoi. – Silloinhan näyttää pikemminkin siltä, että he palkkaavat päiväkohtiinsa potentiaalisesti vaarallisia henkilöitä, eikä sellainen voi tehdä hyvää heidän maineelleen.

Hänen esimiehensä oli matkalla ulos huoneesta.

– Täsmälleen niin. Joten pidä huoli, että heihin ollaan yhteydessä ensi tilassa. Mene sinne ja juttele heidän kanssaan. Ja ota Fredrika mukaan.

– Fredrika on iltapäivän vapaalla, Alex sanoi. – Mutta soitan hänelle illalla ja selostan tilanteen.

Pomon kulmat kurtistuivat.

– Päätät tietysti viime kädessä itse, mutta eikö nyt olisi syytä soittaa hänelle ja pyytää häntä keskeyttämään vapaansa? Toki vain, mikäli hän on kaupungissa.

– Kyllä hän on, Alex sanoi. – Ja totta kai voin soittaa hänelle. Mutta hän ei luultavasti vastaa.

- Onko jotain tapahtunut?
- Hän on orkesteriharjoituksissa.
- Orkesteriharjoituksissa? Mitä instrumenttia hän soittaa?
- Viulua. Ja olen ymmärtänyt, että soittaminen tekee hänelle hyvää, joten en aio puuttua siihen.

Liki kahden vuoden tauon jälkeen Fredrika Bergman oli vihdoin palannut töihin poliisitaloon. Kungsholmeniin. Alexin luokse. Missä hänen olisi Alexin mielestä koko ajan pitänyt ollakin. Alex ei todellakaan aikonut ruveta motkottamaan soittoharrastukseen kuluva ajasta.

Hän ryhtyisi hommiin yksin. Ammuttu opettaja oli elänyt vaarallisissa kuvioissa viihtyvän miehen kanssa. Tutkinta olisi hyvä aloittaa siitä.

- Selitä minulle, miksi tämä tapaus työnnettiin juuri meille, Alex sanoi. - Järjestäytynyt rikollisuus ei normaalisti ole minun heiniäni.

- Östermalmin poliisi on pyytänyt vahvistusta tutkintapuolelle, Alexin esimies vastasi. - Olen luvannut heille että sinä autat. Jos linkki järjestäytyneeseen rikollisuuteen varmistuu, lähetät vain jutun eteenpäin keskusrikospoliisille.

Kuulostipa yksinkertaiselta. Lähetät vain jutun eteenpäin. Kuinka helppoa se sitten olisi käytännössä, sitä ei tiennyt kukaan. Alex muisteli edellistä johtamaansa erikoistutkintaryhmää. Se oli seilannut maneetin lailla keskusrikospoliisiin, läänin poliisilaitoksen ja Tukholman poliisin välillä. Virallisesti he olivat toimineet Tukholman poliisin alaisuudessa, mutta todellisuudessa he olivat palvelleet monia herroja. Alex oli pitänyt siitä. Jos hän saisi päättää, uusi tutkintaryhmä noudattaisi samoja periaatteita.

- Lähetän partioauton hakemaan miesystävän, mikäli hän on kotona, Alex sanoi. - Haluan kuulla mitä sanottavaa hänellä on ja sulkea hänet pois epäiltyjen joukosta.

- En usko että ampuja oli hän, sanoi Alexin pomo. - Se tuntuisi liian tylyltä.

- Olen samaa mieltä. Teko haiskahtaa pikemminkin kostolta tai joltain muulta vastaavalta. Mutta oli miten oli, sitä miestä on puhuttava. Hänen jos jonkun täytyy tietää, kenen aseesta nainen sai luodin selkäänsä.

**"KRISTINA OHLSSON ON
TÄMÄN HETKEN HALLITSEVA
DEKKARIKUNINGATTAREMME."**

-CAROLINE ENGVALL, *METRO*

Tukholman talvessa tapahtuu murha: juutalaisen päiväkodin opettaja ammutaan, ja samana päivänä kaksi juutalaispoikaa katoaa. Siviilitutkija Fredrika Bergmanin ja rikospoliisi Alex Rechten paineet kasvavat, kun varmistuu että kadonneet pojat on surmattu. Hangesta löytyneillä uhreilla on päässään paperikassit, joihin on piirretty kauhistuneet kasvot. Tekotapa viittaa vanhaan juutalaiseen myyttiin lapsia vainoavasta Paperipojasta. Juutalaisen pikkutytön kadotessa panokset kovenevat: saadaanko Paperipoika pysäytettyä ennen seuraavaa uhria? Kaikki jäljet johtavat Israeliin.

Kannen kuva iStock Photos

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 398418

84.2

ISBN 978-951-0-39841-8

